

MUSICAL DIARY

AT the I.P.O.'s special concert on Saturday at the Ohel Shem Hall, the conductor, Charles Bruck, easily stole the show. This was because the young violinist, Kenneth Gordon, chose to play a work which even Heifetz could probably not make interesting — Glazunoff's A Minor Concerto.

Charles Bruck, however, gave interesting performances of two nocturnes by Debussy. "Nuages" and "Fetes," and a moving interpretation of Cesar Franck's D Minor Symphony, although your critic does not care much for the heavy Wagnerian dynamic modulations in the first allegro non troppo.

Tantalus' Cantata

The second concert of the Histadrut's Chamber Orchestra under the direction of Michael Taube at the Ohel Hall on Thursday was attractive — and like old Tantalus, we were especially interested in the offering. In short, we were given, not coffee — but Bach's "Coffee Cantata," a work of ingenious modesty. It is mainly a discussion between a father and his coffee-crazy daughter in verse, nicely translated into Hebrew by Ephraim Dror from Pikanter's original. The orchestra, with Taube at the continuo, performed beautifully and Karel Salomon, Miriam Sheffer, and Haim Plessner delivered their arias and recitations excellently.

No less enjoyable was a work by Joseph Gruenthal, "Vision," an introvertive fantasy for strings, with the largo offering a most sensibly conceived statement for the solo

violin (Sasha Parnes) with pizzicato accompaniment.

The evening was concluded with Dvorak's "Serenada for Strings."

Mo.

MUSICAL DIARY

JERUSALEM is to be congratulated on the request programme played by Jascha Heifetz at the Edison on Wednesday.

Mozart's Violin Concerto in A Major was something beyond this world; at times we heard a magic flute and then a madrigal sung by a nightingale. Bach's Chaconne was given all the magnificence of its polyphonic architecture, contrasted at the end by thoughtful meditation. Since the days of Kreisler, we have not heard such an interpretation of the Franck Sonata as this master gave us. We were spellbound by the *dolcezza* of the opening "little phrase."

What is phenomenal in this artist is the deep animation he gives to every phrase, with an overall dematerialized touch avoiding disjointedness. It is a sign of supreme virtuosity when a layman fails to realize the break-neck intricacy lying behind the serenely played "Tzigane Rhapsody" of Ravel.

The encores ranged from Chopin through Debussy to Gershwin, the Prelude of this last being given in Heifetz' own transcription as was the march from Prokofieff's "Love for Three Oranges." At the end Heifetz turned to play one of his encores especially for the section of the audience seated on the stage.

Emanuel Bay, accompanying at the piano, proved his own personality particularly in his reading of the Franck masterpiece.

"Reflections"

Michael Taube, with the Kol Israel Orchestra, on Tuesday night presented the first performance of "Reflections" by Joseph Gruenthal. This is an uncompromising work, concentrated in restrained emotion and beautiful in the soli for strings. One of our most serious composers, Gruenthal has a strong link with Schoenberg, the ascetic. "Reflections" in places parallels in intensity Stravinsky's

Symphony in Three Movements (1945), and his insistent regular rhythm is close to Honegger. (Mr. Gruenthal's choreographic poem "Exodus" was recently given a successful performance in London).

In the same concert, Schubert's Second Symphony was given a vivid performance. Zehava Idelsack was the soloist in Mendelssohn's First Piano Concerto, which was fluently played. Owing to the deplorable state of the piano-forte, whose tinny sound was exaggerated by the microphone and loudspeaker, it was unfortunately impossible to gain a true impression of Miss Idelsack's playing, which would seem to be gifted.

FRANGO

FRANZ GOLDSSTEIN

Soloist:
JASCHA SPIVAKOWSKY
 (Piano)

TEL-AVIV 32 Rothschild Blvd.	<i>book your seats:</i> TEL AVIV TEL 2429/5817 JERUSALEM " 4810 HAIFA " 4536/3637 ACRE " 12 MIGDAL-GAD, BEERSHEBA		"Yael" PASSENGER & PARCEL SERVICE <i>to all parts of Israel</i>
HAIFA-HADAR 6 Nordau St. Tel. 66222			
JERUSALEM Ben-Yehuda Lane			
BEER-SHEBA Near Café Kassit			

THE ISRAEL PHILHARMONIC ORCHESTRA

Founded by BRONISLAW HUBERMAN
 1951/52 SEASON

Tel-Aviv, Wednesday, 23. 1. 1952
 "Ohel-Shem" Hall - at 8.30 p. m.

SPECIAL SUBSCRIPTION CONCERT (4)

Series B

Conductor:

MICHAEL TAUBE

Soloist:

JASCHA SPIVAKOWSKY

(Piano)

PALBIT
 INSURANCE AGENCY LTD.
 E. BENTOVIM • M. ENGAD
 4 ROTHSCHILD BLVD TA, TEL 3446

סוכנים טל:
 AGENTS OF:

פאלביט
 סוכנות לבטוח בע"מ
 נ.ב. טובים • מ.עין-גד
 ת.נ.שד' רוטשילד 4 טל 3446

NIEUW ROTTERDAM Insurance Co. Ltd.
EMPLOYERS LIABILITY Assurance Corp.
POLICIES at LLOYDS

Tel-Aviv, Wednesday, 23. 1. 1952
 "Ohel-Shem" Hall - at 8.30 p. m.

"Such complete harmony..." says the symphony conductor.
 Tasting from one continent to another I always count on K.L.M. to provide that wonderful attention which I find so soothing and restful. Flying carefully comes natural to the Dutch, and their courtesy and efficiency are in such complete harmony. They compose a symphony of travel.

מחכים אצל מסעדינו הנבחרים
 מסעדות מכלוליות של ק.ל.מ.
אבראתור בע"מ תל אביב
 רח' ארבעה בית 3, סל. 5218

STOCK
 COGNAC
 Grande Reserve
 משתכח
 בטעם
 ריחה
שמוק קובי אס
ג'ורד הנריכ

CAFE-PATISSERIE
ROWAL
 111, DIZENGOFF ST.
 SPECIALITIES IN PASTRIES
 OF OWN BAKERY
 טל. 62838

קפה קונדיטוריה
הרובל
 רח' דיזנגוף 111
 פונות מתוצרת עצמית
 מהמינים המובחרים ביותר

שמנים
תלת
 TALTAL
 SHIMON "שמון"

התכנית · Programme

"Reflections", for String Orchestra
 Joseph Tal (Gruenthal)
 Tranquillo molto / Allegro non troppo
 Largo
 Fuga grave

Symphony No. 38, D-major ("Prague")
 K. 504 . W. A. Mozart
 Adagio
 Andante
 Finale

Interval

Concerto No. 1 for Piano
 and Orchestra, b-flat minor.
 op. 23 . P. II. Tchaikowsky
 Allegro non troppo e molto maestoso
 Andantino semplice
 Allegro con fuoco

"Leonore" Overture No. 3
 L. van Beethoven

The I. P. O. is supported and represented in the U. S. A., Canada and Mexico by the American Fund for Israel Institutions.

מ'ראות' לחמורה כלי מיתרים
 יוסף טל (גרונתל) וונד ב'סופו
 טרנקוילו מולטו / אלגרו נון טרופו
 לארגו
 פונה גראבה

סימפוניה מס' 38 ברה מז'ור ('פראג')
 ק. 504 . ו. א. מוצרט
 אדאג'יו
 אנדנטה
 פינלה

המסקה

קונצרטו מס' 1 לפסנתר ותזמורת,
 סי במול מינור, אופ. 23
 פ. איל. צ'ייקובסקי (1840-1893)
 אלגרו נון טרופו א מולטו מאסטושו
 אנדנטינו סימפליצה
 אלגרו קון פואוסי

הפתיחה 'ליאונורה' מס' 3
 ל. ואן בטהובן (1770-1827)

התזמורת נתמכת ומוצגת באר"י, קנדה ומקסיקו על ידי הקרן האמריקאית למטרות ישראל.

Silverware for Generations
METALLUM

KADIMA SCHOOL
 74 Ben Jehude St. Tel-Aviv
 On 1st and 15th of every month
 new classes in
Hebrew and English
 For beginners and advanced
 conducted by diplomaed and experienced teachers
 Information: 2-12 a. m. 4-6-8 p. m.

בית הספר לשפות "קדימה"
 רחוב בני יהודה 74, תל אביב
 כראשון וב' 15 בכל חודש
 נפתחים קורסים חדשים
בעברית ובינגליש
 לתחילים ולמתקנים
 בהדרכת מורים מיומנים ומנוסים
 מידע במספרים 2-12 א.מ. 4-6-8 אחר הצהריים

בראנד
 1970
Liston Brain
 FURS
 99 ALLENBY ROAD
 Tel. 46631

Advertisements: "Zarah" Advertis: g. Lillienblum 21 cor. Hezel 12, T-A. Phone 2327 טל. 2327

Soloist:
JASCHA SPIVAKOWSKY
 (Piano)

עיתון: ????? - Maariv תאריך: 4 פבר' 1952

שני מנצחים ישראלים

תודות לעובדה שנוצר „חלל ריק“ בהופעתם של מנצחים זרים בתזמורת הישראלית, ניתנה הזדמנות להופיע בקונצרט סימפוני לשני מנצחים משלנו: מיכאל אל טאוובה ניצח על הקונצרט הרביעי ה„מיוחד“ למנצחים וארתור גלברון ניהל קונצרט „מיוחד“ רגיל. כסוליסט הופיע עם שניהם ישה ספיווקובסקי, אחיו של הכנר טוסי, ששמענו אותו כאן לא מזמן.

טאוובה פתח את הקונצרט שלו ביצירתו של יוסף טל „מראות“ לתזמורת מיתרים — קומפוזיציה בשלשה חלקים, מעובדת יפה, שמבחינת הקצב שלה מעניינת יותר מאשר מבחינה מילודית — ואינה מסעירה את הרוח. אח"כ באה הסימפוניה ה„פרגאית“ של לוצארט, עם הרמזים המוסיקאליים הנהדרים שבה למה שעלול לבוא ב„דון ג'יובאני“. שתי היצירות בוצעו בצורה מרעננת למדי.

כמנצח על תזמורת „קול ישראל“ הוכיח בהופעתו הראשונה עם התזמורת הפילהרמונית, שהוא מנצח למוד-נסיון — בעיקר בסימפונייה הראשונה של שוסטקוביץ' וב„וואלס“ לראול. על הקונצרטו הברנדנבורגי מספרד לבאך — ניצח עדין גלברון בקצב מזורז יותר מדי וקצת בעצבנות.

ספיווקובסקי ניגן באותו ערב את הקונצרטו איזור של מוצרט — בבטחון גדול יותר מאשר את הקונצרטו של צ'ייקובסקי, אך גם הפעם ללא קסם מיוחד בצליל או ברוח.

רשימות מוסיקליות

ומותו של האמן המחונן בצליל חזק וחם, בכח הבעה בלתי רגיל, ובחוש צב" עי הקולות. ישה ספיבקובסקי גר באוס" טרליה ועוסק בהוראה בעיקר, אבל בס" בוב הקונצרטנים שהוא עורך מסרק לסרק עולה הוא לשלבים גבוהים בהופעותיו עם תזמורת סימפונית גם כן הודת הקהל לאמן בנאמנות להישגיו. הקונצרט נסתיים בסתיחה "ליאונורה" מס' 8 לבטהובן.

קנת ספנסר

הזמר הכושי הבס קנת ספנסר, זר טיע — זאת הפעם השניה בישראל — באולם "אהל שם". תכניתו כללה ברור בה יצירות חדשות, אך אופן שירתו לא השתנה. אפשר לקבוע עתה ביתר בטחון שאמן זה משפיע על השומעים בעיקר בדמותו הנעימה, בסגנון הילדותיים כמעט, בחדירתו ובהגשמה הספרותית-תיאטרלית של תוכן השירים. אשר לקול עצמו יש לספנסר בס עמוק, אבל אין הוא מהדהד במידה שיכולה להקנות לזר מר מוכשר כמוהו אסכולה טובה. ספנסר כמעט שאינו משתמש בהדהראש וצל" צול קולו דומה בשל כך לנגינת כנור בחוץ; ואלמלא גופו וראשו הגדולים לא היתה שירתו מגיעה לסוף האולם. לדידי יכול הוא להגיע לדרגה נבוכה יותר מבחינה קולית טהורה אם ישנה את גישתו הטכנית אפילו בהשמעת ה"ניגרו-ספיריטואלס" (שירייהדת הכור שיים) שהוא מבצעם למופת בשפת אמן המוסיקלית.

ליד הפסנתר ליווה את הזמר הפסני תרן יהודה ברנשטין היודע להסתגל לר" יישות האמן מבלי לאבד את אישיותו הוא ואת הטון הנעים של הכלי.

פרידה ממנחם אבידום

בטרקלינו של מר סנחס רוזן, חבר הכנסת ויו"ר הנהלת התזמורת הפילהר" זונית, התקיימה מסיבת פרידה לרגל צרישתו של מר מנחם אבידום מתפקידו האדמיניסטרטיבי בתזמורת. מר רוזן שי" בח את הישגיו של אבידום, אשר במשך שש שנים רצופות עמל בנאמנות וכשרון לכיסוס הפילהרמוניה ולהרמת קרנת האמנותית. בימים הקשים ביותר לא אמר אבידום נואש, ואילו עכשיו כשהי" מוסד כבר עומד על יסוד איתן, ונושא את עצמו פורש הוא מהתפקיד הבולע את כל זמנו למצוא שהות לקומפוזיציה. יצירתו האחרונה ה"סימפוניה" זכתה למרס שני של ההתחרות מטעם התזמורת, ככהונתו החדשה יהיה יועץ מוסיקלי מטיפעלי "בניני האומה". לאחר דברי פרידה מטעם מבקרי המוסיקה, חברי התזמורת, משרד התזמורת, ואגודת הע" זונאים, הודה מר אבידום בקול נרגש למארחים, לאורחים ולנואמים וציין את חיבתו ונכונותו לעזור תמיד לתזמורת, שלה הקדיש את מרצו ללא גבול ושהוא עוזמה בשגשוגה. **יריב אזרחי**

מ. טאיבה וי. ספיבקובסקי

הקונצרטנים המיוחדים" של התזמורת הפילהרמונית התחילו להיות מיוחדים גם בתכנם לטיבת היוצר והאמן הישראלי. לאחר הופעתו של המנצח זינגר נמסר השרביט למיכאל טאובה. אמן זה ידוע גם כפסנתרן מעולה, הוא הצטיין תמיד כמלחין בציון לטובי האמנים האורחים ונחשב לכבצע מוסתי של יצירות קאמריות. בהישגיו על במת התזמורת לא תישכח השמעת התשיעית של בטובין באילם "אהל", הפעם הורגש בניצוחו של טאיבה שאין הוא עוסק תדיר בטלאכת הורכת הסימפוניה, על אף החיט האמנותי והחיים הפנימי שוכח טאיבה שאם כלי התזמורת הם כמעטני הפסנתר אצלו הרי שבלי סימני הקצב — הניתנים למנגנים כמעט ללא הסוגה — מפסידה המוסיקה את הדסק האחיד. בפ" סנתר מספיק לנגן בתזמורת צריך להור ביל. וטאיבה מסתפק בעיצוב המשפטים בשתי ידיו בסקום בשמאלו בלבד. ותחת רמזים קלים, אך קולעים, בכל דמותו, נוטלת את הסתקיד בהגזמה ארשת פניו. אולם אם הוסעת מנצחיו תהסך, כפי שאנו מקוים, קבע, אין ספק שהנסיון התדיר יכריח אותם לשפר את אמנותם. בתחילת הקונצרט נוגנה יצירתו של יוסף טל (גרינטל) מירושלים הנקראת "מראות" לתזמורת כליקשת. שלשת החלקים של היצירה מעידים על ידיעת מלאכת הקומפוזיציה, אולם אם נשים על כפות המאזניים את ההמצאה וההשי" ראה תכריע הכף הראשונה. טל אינו מצליח תמיד לשחרר את פרי עטו מכסיה שכלית. בסגנונו שייך הוא לחסידיו הנוסח החדוש ה"בין-לאומי", מה שמעיד על הסתגלות איטית לאווירה המזרחית של ארצנו. מתקבל הרושם שב"מראות" של טל טרם משתקפת אישיותו המחששת עדיין את ביטויה האמיתי.

בנגינת הסימפוניה ה"פראנאית" של מוצרט הצטיינה התזמורת שלנו בגמישות ועסיסיות הצלילים, משום שגם למנגנים יש טעם משלהם וכשהיצירה חביבה עליהם עולה רמת הביצוע. סימפוניה זו — שמינויה נובע מקשריו של מוצרט והצלחתו בפראג סמוך לזמן כתיבתה — מצטיינת בשילוב קולותיה ובטון האיש, שני ערכים שעולים יפה אצל גדולי המור ליסונאיים ומה שנדיר אצל הקלסיקאים הוינגאים. הקהל הרב שנכח בערב זה גילה בתשואותיו את הבנת ערכה של היצירה.

סוליסט הערב, הפסנתרן ישה ספיב" קובסקי, — אחיו של הכנר הידוע טוסי ספיבקובסקי, שהיה אצלנו אשתקד, — ניגן עם התזמורת את הקונצרט מספר אחד לציבקובסקי. כסרק הראשון הור" נש אייבטחון טכני אצל האמן תוך ההתי" הנשית הרבה במגע הראשון עם ישראל. אולם אייאלה ליקויים לא טשטשו את

בעולם הניגון

בין אורח לאורח נודמנה לשני מר נצחים ישראלים: שעת כושר להופיע עם התזמורת בקונצרטים, "מיוחדים" ועלינו להסתפק בזאת ולברך גם על כך (?).

בכל מקום שאתה מוצא את מיפאל טאובה

שם אתה מוצא את מוצארט וכמובן גם הפעם השמיענו סימפוניה של הלה, זו בעלת הכינוי "פראגית", שנדבק לה בלי צידוק. מלבד האוברטורה ליאונרד רה מס' 3 של בייטהובן, שסיימה את הערב, שמענו בתחילתו קומפוזיציה של יוסף טל (גראנטאל לשעבר) היור שלמי: "מראות" לקבוצת כלי-מיתר. כבר הכרנוה אשתקד בביצועו של טאור בה גופו עם תזמורת-ה"הסתדרות" ב"שעתה, אבל בינתיים שיפר המחבר ו"הרחיב קצת את מיצורו וגם המבצע עים של עכשיו עולים כמובן על הללו של אז. בעצם זוהי מוזיקה "תוכניתית" פנימה, כפי שמוכיח כינויה "מר" אות", אף על פי שתוכניה אינה מ"פורשת ומשום-כך אין לעמוד על פריטיה. היא מצטוללת יפה על-הרוב וגי כרת בה יד אמונה של מחברה, אם כי אינה מן המובחר שלו כבהינתן ה"אמצאה והשיכנוע. מכל-מקום יש לש"בח את מנצחינו המשתדלים להשמיענו את שלנו.

ארתור גילברון

הוא יליד פולניה שעבר לשווייץ ושם פעל בתור קומפוזיטור ומנצח עד שבא הנה לפני מלחמת העולם האחרונה. כאן השתקע בירושלים ומלבד עיסוקו בהוראה טיפל זמן מסויים בתזמורת של "קול ישראל" ושל הקיבוצים. הוא מוזיקאי רציני ואדם חביב. לפני שנה נסע לאירופה, שהזמן שמה לביקורי יצוח ועשה בזה כחצי שנה. לפני זמן מה חזר ושמחנו בעומדו סוף-סוף גם על דוכן-הניצוח של התזמורת הפיל-הארמונית בתל-אביב. הוא בחר לו שלושה מיצורים בעלי מישקל רב: ה"קונצ'רטו הבראנדנבורגי מס' 3 של באך, הסימפוניה הראשונה של שוסטאק קוביץ' והפואימה הכוריאוגראפית "ה"ואלס" של ראוויל. אולי היתה בחירה זו נועזה יותר מדאי בשביל הפעם הראשונה. עדיין ניכרה בו כבילות מ"סוימת ואין תימה שלא השיג את כל מבוקשו מיד בראשית קישרו עם ה"מנגנון שלנו, הדורש אישים מחוץ לא"רץ בעיקר, שיהא בידם להשפיע עליו כהוגן. בשביל התחלה זו היו ההישגים יאים ועל-הכול בסימפוניה של שוס"טאקוביץ'. יש לגו הרושם, שאילו הני"חו למר גילברון יותר אפשרות להת"אמן עם תזמורתנו פעם בפעם, היה מגיע לרמה הרצויה ותופס את מקומו בין המנצחים המקומיים.

בשני הערבים הג"ל השתתף כסו"ליסט

הכפנתרן סאשא ספיוואקובסקי (אחיו של הכנר טוסי ספיוואקובסקי ששמענוהו כאן אשתקד עם התזמורת). הוא ניגן בניצוחו של טאובה את ה"קונצ'רטו מס' 1 של צייקובסקי ובניצוחו של גילברון את הקונצ'רטו ב"לא-מאג'ור (ק' 488) של מוצארט. למ"רות הנתונים הפוסנתרניים המובהקים ממדריגה גבוהה לא לקח את ליבנו בנגינתו הגסה קצת, שאינה עשויה לפעול על המאזין אלא בצד החומרי שלה ולא באיכותה הרוחנית.

מוסיקה

הקונצרט השני של תזמורת "קול ישראל"

מאת אורי אפשטיין

על קונצרט זה ניצח מיכאל טאובה, אשר הופיע גם כסוליסט בקונצרטו לפסנתר במי כמול מגזר של מוצארט. טאובה הוא אחד המוסיקאים המעטים, שבהופעתם ניכר עד כמה מפיקים הם בעצמם הנאה — לאו דוקא מנגינתם, כי אם גם מן היצירה, שאותה הם מבצעים. להנאה זאת של המבצע יש השפעה מדויקת הן על התזמורת — המנגנת אחר בתנופה שלא כרגיל — והן על הקהל. כך היה הדבר הפעם בעיקר בשני החלקים הראשונים של הקונצרטו, רק בחלקו השלישי והמהיר תקף את טאובה הלךירות וירטואוזו שאינו, בעצם, לפי מזגו, וכתוצאה מכך נחפו במהירות הסרת נשימה, שנטלה הרבה מחינתו של הק"ט.

יצירתו של יוסף טל, "מראות", הכתיבה לכלי מיתר בלבד, הנה הישג מפליא של יצירתיתתה דראמאטית באמצעים צנועים ב"ייתה, תוך ויתור מוחלט על כל אפקטים חיצוניים שבתזמורה. מתח זה נוצר על ידי הפגשתם של אלמנטים מוסיקאליים ניי גודיים, כגון דושיהיק בין חלקי תזמורת שונים, קצבים נוגדים וקונטראסטים דר נאמים ושילובם זה בזה. במבנה היצירה ניכרת עבודת מחשבה רבה מאד. עם זאת אין לראות את טל כ"אינטלקטואליסט" גרידא, כי את המחשבה גייס לשם מתן צורה לאותן התרחשויות האמוציונאליות הבאות כאן לביטוי. אפייני הדבר, כי דוקא סיומה של היצירה, הפוגה — שהיא אולי הצורה המוסיקאלית המחשבתית והחמורה ביותר — יכלה לעשות את הרושם החזק ביותר גם על המאזין המגיב באופן ספוני טאני וללא כל ידיעות טכניות מקצועיות במוסיקה.

חלקה השני של התכנית כלל את המימ" פוגה מס' 12 של היידן ואת הפתיחה "טרלם המשי" של רוסיני. היה בזה משום שינוי מן התכנית כפי שפורסמה — מבלי שטרחו להודיע על כך לקהל שבאים אלא מעל גבי פתק מסכן שבכתב יד על המודעה ליד הכניסה, איש ודאי לא יכול היה להעלות על דעתו, כי ימצא מי שמבי טו יפול על אטרקציה זאת של אמנות הפרסומת. קשה גם להבין, מדוע הוחלפה הסימפוניה "עירבול התופים" של היידן, שהינה אחת מיצירותיו המשוכללות ביותר, בסימפוניה מס' 12 הנעימה לצוון, אמנם, אך מלבד זאת אין בה הרבה מן העניין.

תכנית הקונצרט של תזמורת "קול ישראל" ביום ג' שעבר — הקונצרט השני בעונה זאת — הייתה מורכבת לפי אותה המתכנת שלפיה הורכבה גם תכנית הקונצרט הקודם: יצירות מופת מן המוסיקה הקלאסית — הפעם מאת מוצארט, היידן ורוסיני — ואתן יצירה ישראלית מודרנית, "מראות" של הקומפוזיטור היהושלמי יו"טף טל. אם נעשה הדבר לפי קו מחושב של מתן צידוד למוסיקה ישראלית, הרי מצליח "קול ישראל" להראות בקונצרטים ראשונים אלה, כי אפשר לבחור ביצירות ישראליות לא רק בזכות עצם העובדה ש"חברו על ידי קומפוזיטורים ישראליים, כי אם גם לפי קניימיה מוסיקאליים גרידא. יש לקוות, כי גם להבא תישמר אותה הרי מה הגבוהה, שנקבעה עתה בתחילת העונה בבחירת היצירות.

"Beautiful singing

The Kol Yisrael Symphony Orchestra Gary Bertini, conductor; Rachel Antman, piano; the Kol Yisrael Choir, Eytan Lustig, director (YMCA Auditorium, Jerusalem, January 12), Yosel Tal; Reflections; Shostakovitch; Piano Concerto No. 2; Brahms: "Song of Destiny," opus 54; Borodin: Polovetsian Dances from "Prince Igor."

GARY Bertini directed a very concentrated and tense performance of Tal's work in which the strings came out to good advantage and the fine composition was given a most efficient performance.

Pianist Rachel Antman put her talent behind a work which does not make much impression, as the musical material is ingenuous to say the least and the orchestration covers up most of the running up and down the keyboard. She is a sound musician and her approach is pleasant and deserves better things.

The Kol Yisrael Choir was augmented by its Tel Aviv section and better placed on the crowded stage, so that it could at last be heard in the hall. Its sonorities are improving steadily under the guidance of Eytan Lustig. Its capabilities were well exploited by the inspiring leadership of Gary Bertini, whose special talent for choral music is famous. Beautiful singing was produced in Brahms "Song of Destiny," though the audience was more appreciative of the choir's effective contribution to Borodin's Polovetsian Dances, which were given an electrifying and proficient performance by all participants.

קונצרט קולי - כלי נוענין ב"קול ישראל"

התמונה הנהדרת הזו של מו- סיקה מזרחית (קירגיזית - קאזאכסטנית) באופרה זו של בורודין. בורודין הרוסי השפיע על הצרפתי ראול (הבאלט "דפנים וכלויה"), כפי שהש- פיע בזמנו מוסורגסקי על דיב- יוסי. המשך המסורת הבורודו- נית במוסיקת המזרח נמצא גם אצל המלחינים הסובייטים כ- פרוקופייב, הגרוזיני פאליאש- ווילי, הארמני חאציאטורין ו- האחרים.

אם כי נדרשת לביצוע ה- ריקודים הפולובציים תזמורת ומקהלה וירטואוזית, היה בי- צוע זה - בתנאים הנוכחיים - נאה למדי ותודתנו על כך נתונה למנצחים ברטיני ו- לוטיג.

שבו - ברוח ספורטיבית, ב- תנועה מישוקית, הלך רוח פיוטי-לירי (כמו בנוטורנו של פילד, שלפני שופאן) ושמחת הפעלתנות - בהדי מארש ו- צעדיו, נביעות סיפוריות, ב- פארודיה על תרגילי פסנתר וגאלופ עליו.

הפסנתרנית רחל אנטמן הי- תה מצויינת מבחינה טכנית, אך לבטוי אכספרסיבי חזק, ל- טמפרמנט הנעורים, להבלטת הניגודים במגע השונה לפסנתר לא הגיעה - ויתכן, שמשום שלא זכתה בהדרכה נכונה ב- ביצוע סגנון זה. שיתוף פעולה עם התזמורת היה כאן מצוי, ואילו אצל בראהמס - מזמן כבר לא שמעתי נגינה בתזמו- רת זו שתהיה כל כך מעודנת, שקופה ואמוציונאלית - בניג- נות ביניים אינסטרומנטאליות - כמו הפעם בנצוחו של בר- טיני. גם המקהלה שרה בצליל ובדינאמיקה יפים, באינטונא- ציה נקייה - על אלים מבוי- רכים ומאושרים ברקיע, ועל בני-אדם האומללים עליו-אד- מות, כשצלילי תזמורת המ- סיימים מפייסים כביכול בהז- דכנותם ובשלוותם את שני ה- עולמות.

לסיום התוכנית המיוחדת בו- צעו ה, ריקודים פולובציים" א- ליהם הצטרפה המקהלה, אשר כרגיל מוותרים עליה בבצוע קונצרט, כי גדולה הסכנה ש- המקהלה, "תכסה" את התזמו- רת. גם הפעם הורגש דבר זה במידה מסויימת, אך בכללו - צירוף קולות אדם לתזמורת נתן כאן מושג מלא יותר על

בקונצרט סימפוני, ביום ג' כימק"א: המנצח - גארי ברטיני; הסולנית - רחל אנטמן (פסנתר); ה- מקהלה המעורבת של "קול ישראל" בהרכב א. לוס- טיג; בתכנית: יוסף טל - "מראות" לכלי קשת; שופ- טקוביץ' - הקונצ'רטו ה- שני לפסנתר ולתזמורת; בראהמס - "שירת הגורל" (טקסט: האלדריליו, תרגום - עדה ברוצקי). בורודין: "ריקודים פולובציים" מתוך האופרה "הנסף אינור". (עברית: עדה ברוצקי).

הכללתה, בקצב גובר והולך, של מוסיקה קולית ואופראית, התוכניות קונצרטים סימפוניים חיים של "קול ישראל", הס- כרים וקריאת הנוסח העברי של הטקסט (כל אלה בהתאם לדרישותיו החזרות) - מ- שמחים מאד, אך בהמשך ה- מאמצים האלה צריך גם לבצע - עם מינויו של איתן לוטיג כמדריך המקהלה - את המו- סיקה הרוקאלית הישראלית (ל- הזמין יצירות ולבצע את ה- קיים) וכן להשמיע גם את ה- מלחינים, שכתבו על טקסטים יהודיים, או תנ"כיים (בין אלה - מחזור מתוך "פיוטים יהו- דיים" של שוסטאקוביץ', או- פרה, רומיאו ויוליה" ו, "חשי- כה" של מולצ'אנוב, "שיר ה- שירים" של לוקאס פוס ועוד).

הורגשה בתכנית הנדונה דאגה להרכבה המגוון - יצירה יש- ראלית, שתי יצירות בהשתת- פות המקהלה וקונצ'רטו אינס- טרומנטאלי של תקופתנו; מר- אות" של טל (נכתבה לפני שעבר לחיבור מוסיקה אלקט- רונית) מפליאים בכוח ההמ- צאה הדרמטית, שהוצאה כאן מתזמורת כלי קשת בלבד - ברציטאטיבים, הנואמים" ב- קדרות בקול יחיד של הכלים, הנהפכים בעיבוד חלקי מוטי- בים לתנועה כעין מחולתית, גם רב-קולית (פוגאלית) ערה, תוך עליה דרמטית מיקצבית ועקשית - בסיום היצירה ה- מענינת.

כלי הקשת של התזמורת הפ- גינו יפה את כוחם, בנצוחו רב ההשראה של גארי ברטיני.

הקרין צריך היה להסביר לגבי הקונצ'רטו של שוסטקו- ביץ', משנת 1956, שהיצירה נכתבה לבנו, מקסים, וגם בו- צעה לראשונה על-ידו, כיצי- רה לימודית: זהו נסיון מוצ- לח ונפלא בהתייבת קונצ'רטו אינסטרומנטאלי קל מבחינה טכנית (בשלושת פרקיו) אך מגוון מאד בחווית הנעורים

תכנית מגוונת בפסטיבל עין גב

מאת חוה נובק

143

הפסטיבל המוסיקלי ה-24, שיתקיים בהם הפסח בעין גב, צפוי השנה מגוון ועשיר באירועים: כוללים בו ביצוע בכורה של אנפורה ישראלית חדשה ושתי הופעות חוץ.

היצירה האופראית הישראלית היא האופרה הקומית "הרמאי" מאת מנחם אבידון עם תמליל של אפרים קישון, מבצע אותה האנסמבל הקאמרי הישראלי בניצוחו של גארי ברתני, ובהשתתפות של הזמרים רמה סמסר, גוב, מרים לרון, איני סופר, מרדכי בן-שחר, וילי הפרנס ובנו שורק. יחד עם ה"רמאי" תוצג באותו ערב (יום ה' בא), גם האופרה הקצרה של ברטולד ברכט וקורט וייל, המתגובי הקטן. את שתי היצירות ביים פיליפ דיסקין, מייסד התיאטרון הירושלמי, המע"ג.

שני האורחים מחו"ל הם תיאור דור ביקל, הזמר-השחקן היהודי שהחל את הקריירה שלו ב"קא"ה

ההופעה המסורתית של "הקיבוץ ביה ובמהול", בהשתתפות מיטב הלחקות של התנועה הקיבוצית: להקת המחול של צמק הירדן בהדרכתו של גברי לוי, הרביעייה לכלי נשיפה, להקת "המשמרון" בתכנית פזמונים, הצמד הדויה דוד ויעוד, ביום א' 30. באפריל הופיע התזמורת ה"פילהרמונית הישראלית עם הסולן החלילן השווייצר אורל ניקולה. שינגן את הפואמה השניה של פאך ואת הקונצ'רטו השני לחליל של מוצארט. המנצח - מיכאל סאובה. תיאודור ביקל יופיע במוצאי שבת, ה-29 לחודש והרק"ן דן קוריאני נועד לנעול את הפסטיבל בהופעתו שתחיקים ביום ב' ו במאי.

בעין גב נעשו הכנות ושיפוצים רבים לקראת הפסטיבל והוקמו מתקני התערוכה לקראת תחילת העונה.

הפסטיבל יפתח במוצאי יום א' של פסח בקונצרט של התזמורת הקאמרית של "קול ישראל" והוא יסודר על ידי שרות השי"ד דור ישר מעין גב. בתכנית - סוויטה מס' 3 מאת רספיגי, הקצ"נ טאטה לסופרן ותזמורת מאת סקארלטי, יצירה של המלחין ה"ישראלי יוסף טל - "מראות ל"תזמורת", מוסיקת אבל לצ'לו ותזמורת" מאת הינדמית והודי ברויסמנט ברה מאזר, מאת מוצארט. על הקונצרט ינצח מנדי רודן והסולנים יהיו נתניה דברת ורפאל זומר.

בתכנית הפסטיבל כלולה גם

בין יצירות קדם-קלאסיות וקלאסיות בקונצרט הפתיחה של התזמורת ה"קאמרית של קול ישראל" בניצוחו של מנדי רחן (קונצ'רטו גרוסו ברא" מינור של ויוואלדי, קונצ'רטו מס' 2 לצ'מבלו של היידן ומוסיקת לילה זעירה של מוצרט) שולבו גם יצירה ישראלית בת זמננו ("מראות" של יוסף טל), וכחוליה מגשרת - יצירה רומאנטית מאוחרת מסוף המאה ה"קודמת: סרנדה לכלי קשת של אל-גאר. הייתה זאת תוכנית מרעננת ב"רבינויות, והיא הצליחה לשמור על איוון מחושב היטב בין יוצאי-דופן לבין המקובל על קהל מאזינים רחב. כאשר נוגנה, לראשונה, לפני שבוע עשרה שנה, היצירה "מראות" של יוסף טל, עדיין נשמעה באזניים חשוק רבים מעצינייה אש מרחיעה בחוק פנייתה ובצורמניותה. הפסע מעניין היה לחיובכה, עד כמה אותה יצירה שעוררה אז הכתיגויות בשל חדש"נותה, נשמעת עתה קלאסית כמעט ונוחה לקליטה ולעקיבה, אם כי לא פגה גם כיום תחושת המתח בה היא רווייה פחות לא פחות מאז. מסתבר שבמשך שנים אלה כבר התקדם ב"מידה ניכרת התהליך האיטי והטבעי של הסתגלות האדם אל צלילים ש"אינו מורגל אליהם, ואם אותה יצירה שעוררה פעם רתיעה, מתקבלת כיום על האוזן בנוחות ומעוררת עניין. הרי מעידה עובדה זאת על התבגרותו של המאזין מחד ועל עמידתה של היצירה באחד המבנים הראשונים של הזמן מאידך.

בקונצרט הראשון בעונה זאת של התזמורת הקאמרית של "קול ישראל" בהדרכתו ובניצוחו של מנדי רודן, באולם ימ"א - ש"האונת לו ליד המקלט - בתוכ"נית: ויוואלדי - קונצ'רטו גרוסו ברה-מינור; היידן - קונצ'רטו ל"צ'מבלו ותזמורת בסול מזור - הסולן פראנק פלג; יוסף טל - "מראות"; אלגאר - סרנדה ל"כלי-קשת ומוצארט - "מוזיקת לילה זעירה". תזמורת כללי-הקשת הקאמרית הזאת, שנמצאים בה שבעה כינורות, שלוש פיות, שני צ'לים וקונטרבאס אחד, - כו"לם גוייסו מתוך התזמורת הסימ"פונית של "קול ישראל" - ממ"שיכה את עונתה השלישית, לאחר מתן 26 קונצ'רטים במקומות שו"נים ברפריטואר שלה בש"נה שעברה היו רק שתי יצירות ישראליות של טל - "מראות" ושל צבי סנונית, המנוח, - פרי טיטה וצ'רד' להגדיל כאן את ה"כמות ואולי גם את האיכות של היצירה הישראלית. מפעולתה של תזמורת קאמרית זו, בהדרכתו ה"מצויינת של מנדי רודן, זוכה ה"תזמורת הסימפונית של "קול ישראל", כי הנסיון האינדיבידואלי, אשר זוכים לו כאן 13 הני"גנים, הוא חשוב ביותר לפיתוחם המוזיקאלי ובעובדה זאת נוכחו תזמורות סימפוניות גדולות בעו"לם כולו. מורגש עידוד רב בהת"ארגנות להקות קאמריות מתוך ה"תזמורות האלה, עידוד הניתן ל"מוזיקאים על-ידי ההנהלה. בתוכ"נית הקונצרט המדובר היתה רמה נגינית טובה כמעט שווה בכל היצירות: נגינתו של פלג היתה כל כך ברורה במיקצביה, בכל ה"קישוטים בפרק הראשון ובהבלטת הנושא הראשי ברונדו, שתענוג היה להאזין לה וגם לקטע-הדרן הפאסאקאליה של הנדל-ג, "מראות" של טל אפשר היה להגיע לייתר אקספרסיביות, בפרט בפרק השלי"שי, בבחירות הקונטרפונקסטי"שלו. את תלותו של האנגלי אל-גאר במנדלסון ושוואן אפשר היה לקבוע בקלות בסרנדה הזעירה שלו, אופוס 20. ובויוואלדי ניגנו יפה ב"קונצ'רטינו הסולוני", המת"הרה בתזמורת, הכנרים מישורי, שדה והצ'לו בראון.

JERUSALEM POST

13. NOV 1967 מיום

MUSICAL DIARY

Weak concerto

Kol Yisrael Chamber Orchestra, Mendi Rodan, conductor; Frank Pelleg, harpsichord (Y.M.C.A. Auditorium, Jerusalem, November 7). Vivaldi: Concerto Grosso in d minor; Elgar: Serenade for Strings, opus 20; Haydn: Concerto in G for Harpsichord; Josef Tal: "Reflections" for Strings; Mozart: Serenade in "G, K. 525 ("Eine kleine Nachtmusik").

HAYDN'S inspiration was never at its strongest in his concerti, and Frank Pelleg's choice for this programme is no exception. Only the last movement makes up for the dearth of ideas and development. Needless to say, Mr. Pelleg's performance impressed by its well-rounded' execution. However, it seemed that the soloist attempted to draw from his instrument, more sonority than it is capable of and there was much rustling from the harpsichord, at times drowning the musical line. As Haydn designated these concerti "for clavier" (an unspecified keyboard stringed instrument), he might as well have played it on the grand piano to produce bigger and clearer sound.

The Chamber Orchestra, in continuous search of works to expand its repertoire, offered Elgar's Serenade, an insignificant piece, and Josef Tal's "Reflections," which is cautiously "contemporary". Both works were creditably performed by the ensemble. The programme was framed by a Vivaldi Concerto Grosso and that ever-green standby Mozart's Serenade K.525 which was standard music piece at nearly all events some 30 years ago.

YOHANAN BOEHM

L'INFORMATION

מיום

15 NOV 1967

Heureusement, cette sonorite pas trop ample allait diminuer, s'assouplir, par la suite, dans les deux autres mouvements ou le remarquable archet du premier violon, Shimon Mishory, se donnait libre cours. La serenade pour cordes d'Elgar fut interpretée avec souplesse et avec goût, le défaut de l'oeuvre du fait du manque de variété est compensé par sa brièveté, "Réflexions", pour cordes de Josef Tal, a permis à l'orchestre et à son chef d'affirmer un peu plein de vigueur et de tempérament, là encore, Mishory, s'est distingué dans la partie solo fort intéressante où il est soutenu en pizzicato par l'orchestre.

הארץ

15. NOV 1967

מוסיקה בירושלים

הפתיחה עונה בתזמורת הקאמרית של קול ישראל

בין יצירות קדם-קלאסיות וקלאסיות בקונצרט הפתיחה של התזמורת ה"קאמרית של קול ישראל" בניצוחו של מנדי רחן (קונצ'רטו גרוסו ברא" מינור של ויוואלדי, קונצ'רטו מס' 2 לצ'מבלו של היידן ומוסיקת לילה זעירה של מוצרט) שולבו גם יצירה ישראלית בת זמננו ("מראות" של יוסף טל), וכחוליה מגשרת - יצירה רומאנטית מאוחרת מסוף המאה ה"קודמת: סרנדה לכלי קשת של אל-גאר. הייתה זאת תוכנית מרעננת ב"רבינויות, והיא הצליחה לשמור על איוון מחושב היטב בין יוצאי-דופן לבין המקובל על קהל מאזינים רחב. כאשר נוגנה, לראשונה, לפני שבוע עשרה שנה, היצירה "מראות" של יוסף טל, עדיין נשמעה באזניים חשוק רבים מעצינייה אש מרחיעה בחוק פנייתה ובצורמניותה. הפסע מעניין היה לחיובכה, עד כמה אותה יצירה שעוררה אז הכתיגויות בשל חדש"נותה, נשמעת עתה קלאסית כמעט ונוחה לקליטה ולעקיבה, אם כי לא פגה גם כיום תחושת המתח בה היא רווייה פחות לא פחות מאז. מסתבר שבמשך שנים אלה כבר התקדם ב"מידה ניכרת התהליך האיטי והטבעי של הסתגלות האדם אל צלילים ש"אינו מורגל אליהם, ואם אותה יצירה שעוררה פעם רתיעה, מתקבלת כיום על האוזן בנוחות ומעוררת עניין. הרי מעידה עובדה זאת על התבגרותו של המאזין מחד ועל עמידתה של היצירה באחד המבנים הראשונים של הזמן מאידך.

סרגן פלג הסתער על הקונצ'רטו לצ'מבלו של היידן בבראבורה ור"טאונית שהלמה יותר את כוח הת"נגדותו של הפסנתר מאשר את שב"ריריותו של הצ'מבלו. מלאכת ה"מחשבת של אצבעותיו אינה יכולה שלא לעורר התפעלות בכל הנוגע לצד הטכני התיצוני של הנגינה, אך טעמה המיוחד של היצירה, שהוא בחינניות נוסטרורוקוקו ובעדינות ה"דקיקה של צליליה, נפל קרבן לקשר"ניקשתו ולמהירותו הקסלנית של הירטואור.

אורי אפשטיין

נוסע נוסיקלי באוסטרליה ובאירופה

4. Abonnementskonzert des Haifaer Symphonie-Orchesters

Eine vorzügliche Programmgestaltung zeichnete auch dieses Konzert unter dem Dirigenten Mendi Rodan aus. Es begann mit einem heute schon fast 20 Jahre alten Werk eines israelis, den „Reflections“ von Josef Tal. Gleich die ersten Takte zeigen den Neutönen, und dieser Eindruck bleibt bestehen, auch wenn man sich die Entwicklung vergegenwärtigt, die die „moderne“ Musik und insbesondere Tal selbst in zwischen genommen hat. Auch im Verlauf der weiteren Durchführung des Material, weist die vielfach deutlich werdende enge Simmführung auf den modernen Charakter dieser Musik. Aber ganze Passagen hindurch musiziert der Komponist, wie es mir beim erstmaligen Hören schien, in Anlehnung an klassisch-romantische Vorbilder, die instrumentale Klang des Streichorchers, dem allein die Ausführung anvertraut ist, ist voll vielfältiger Kraft, und das Ganze hat stehhaften Klang und Farbe. Rodan, der auch dieses selten gespielte Werk auswendig dirigierte, führte überlegen, das Orchester klang frisch, und sein Solisten, voran dem Uzi Wiesel, der virtuose gehaltenen Cello solo zeigenden Konzerten Ester Haim Hadar g führt ein Sonderspiel.

Ein älteres Werk kann wie neu wirken, wenn es nicht abgepielt ist. Camille Saint-Saens' Cellokonzert in a-moll wird viel zu wenig gespielt. Was immer man gegen Saint-Saens vom künstlerischen Standpunkt aus einwenden mag, man sollte doch nie vergessen, dass er, der Komponist eines grossen Oeuvre, der weltberühmte Pianist und Organist, der hervorragende Dirigent (den ich noch vor dem 1. Weltkrieg in der kgl. Oper in Berlin seinen „Saisons“ dirigieren sah) wie die meisten Franzosen ein Formkünstler grossen Formats war. Sein Cellokonzert zeigt straffen Bau, dazu kommt eine Melodieführung, die jenedemals in diesem Werk kein aller Süsselecken ist, und eine wunderbar ausgesprochene cantilene. Schlusslich ist das virtuose Lein, die Verlockung für den Solisten. Uzi Wiesel war der Solist. Er spielt auf einem hohen, gebogenen Fuss steht im Gegensatz zu dem üblichen Bau eines Cellos, sodass das Instrument eine Herkunft von der Viola da gamba verleugnet und fast auf den Knien des Spielers liegt. Sein Ton kann markig und weich sein, wird rein behandelt, und für alle Stimmungen der Facilität voll ausgenutzt. Die Technik kennt keine Schwierigkeit. Der Erfolg für Wiesel war gross, er dankte mit einer sehr schön vorgelegenen Komposition für Cello solo. Rodans Begleitung war versichtig und dennoch an den ansprechenden Stellen voll Glanz.

Haydns Symphony Nr. 92 („Oxford“) erfuhr eine konzertale Wiedergabe. Mir schien, als versuche Rodan mehr den heiteren Charakter der Symphonie als ihre Schwermut zu betonen, wozu durchaus Berechtigung besteht, wenn man vom Schlusssatz ausging, in dem sich alle Zweifel des Meisters lösen. Die „Tänze aus Calania“ von Zoltan Kodaly standen am Schluss des anregenden Programms und fanden eine rhythmisch eindringliche Gestaltung, die das ungarische Element deutlich herausarbeitete.

Dr. Georg Salemonski.

JERUSALEM POST

7 JAN 1970 מיום

The Israel Broadcasting Symphony Orchestra; Mendi Rodan, conductor; Pauline Marcelle — Raya Birguer, Duo-Pianists (broadcast from the YMCA Auditorium, Jerusalem, December 30). Josef Tal: „Visions,“ for Strings; Martinu: Concerto for Two Pianos (1943); Haydn: Symphony in D. No. 96 („Miracle“); Debussy-Buesser: Petite Suite.

TAL'S „Visions“ (written in 1950) is a very good vehicle for string orchestra to show its mettle (in the final fugue the high register demands secure intonation and firm bowing). Mendi Rodan and the string-players answered the challenge satisfactorily.

In the Martinu Concerto the meditative, rather sad, slow middle part which features a long woodwind section followed by the two pianos, is in sharp contrast to the two other movements. Interpretation and execution were most acceptable and the soloists, conductor and orchestra cooperated well to give an impressive reading of the work.

The charming Haydn Symphony came off very nicely, but the Debussy — a very lightly sketched, charmingly superficial suite — was directed too striffily, with elegance, fluency and elasticity missing for the most part. But Mendi Rodan cleverly built up the climax in the last movement and earned prolonged applause from the audience. YOHANAN BOEHM

תעבור התזמורת לשווייץ, שם תקליט תקליטים מספר וכן תיזון קונצרטים. לפני שובה הבית, תתעכב התזמורת באיטליה, בה יצטרף אליה נגן הצימבאלו פראנק פלג.

באמנתה של התזמורת, נרסף על הצירות הסולניות, והיא מוזיקה קלאסית העולמית, גם שתי יצירות ישראליות. אחת — שלושה שירים ללא מלים לכנור סולו מאת פאול ברהייס ומראות מאת יוסף טל. התזמורת התכנסת מן הקונצרטים מרת הכסה את המבצעת מסעה בעזרת התכנסות מן הקונצרטים ומן התקלטות, כן היא מקבלת תמיכה ממשרד החינוך וממשרד התרבות.

בזמן מסע התזמורת, אנו, הנישאים בארץ, לא נקופה והקונצרטים של יום שלישי בערב ימשכו וישודרו ב.קול ישראל. התזמורת הסימפונית תתגבר על ידי נגני האנדרטת הקאמרית התל-אביבית, ועל התזמורת המאוחדת ינצח גארי ברתניני.

ט. ל.

שעתיים לאחר שסיימו חברי התזמורת הקאמרית של „קול ישראל“ את הקונצרט השבועי שלהם באולם ימק"א, עלו הם בלוד על מטוס שלקח אותם לאוסטרליה.

התזמורת הצעירה שהוקמה לפני כמה שנים על ידי נגנים מהתזמורת הסימפונית של „קול ישראל“, הוזמנה לאוסטרליה, כדי לנגן בסיום פסטיבל באל פרת, במקומם של הסולני ליטסים מזאגרב שהיו צריכים לנגן בסיום הפסטיבל וביטלו את בואם ברגע האחרון.

הסולנים שילאו את נגני הקלר שם במסעם, הם נגן החליל הנזר תל-אירן ונגני הכינור שמעון מישורי ויאיר קלס. ביאוסטרליה תופיע התזמורת בי כל הערים הגדולות של היבשה, ובסך הכל תיחן שבעה עשר קונצרטים.

מאוסטרליה יטסו המנגנים עם מנצחם הקבוע מנזי רודן לבלגיה, שם הם יתנו קונצרט שישודר ברדיו הבלגי. מבליה

JERUSALEM POST

21 DEC 1969 מיום

Memorable cello

Haifa Symphony Orchestra. Mendi Rodan, conductor, soloist: Uzi Wiesel, cello. (Theatre Hall, December 14) Joseph Tal: Reflections. Saint-Saens: Cello Concerto in A minor op. 33; Haydn: Symphony No. 92 in G major; Kodaly: Dances from Galanta.

UZI Wiesel's interpretation of the Saint-Saens Concerto will last in our memory. The glitter and clarity of his playing and glowing tone, the dazzling easy brilliance of his technique are only the basic elements of the breath-taking and overpowering beauty of his playing. The eloquence of his phrasing, the dynamic inflections of a single tone are the important factors of his treatment and harbingers of what to expect in future from this outstanding cellist.

Overwhelming too was the cooperation between soloist and conductor. Mendi Rodan has, regrettably, been missed for two years on the stage of the H.S.O. Under Rodan's baton, the reverent performance of Joseph Tal's „Reflections“ was a piece of exquisite art, a model of how this important orchestral work should be played. Avoiding extremes, the sad substructure of its contents and martial counter-themes kept company with small, impressively played solo parts which were deeply affecting in their spontaneity.

Rodan, conducting mainly by heart, is one of our country's finest conductors.

He has the magic power to overcome orchestral shortcomings. His approach to Haydn's Oxford Symphony as well as Kodaly's Dances from Galanta revealed, to the full, his technical and emotional power. Though this writer is opposed to encores, Uzi Wiesel's playing of a simple Irish Folksong was welcome as it did not spoil the formerly fine impression of this distinguished artist.

מתוך העתון

2 JAN 1970 מיום

musik KONZERTE DES HAIFAER SINFONIE-ORCHESTERS

45 Das dritte Abonnementskonzert unter Leitung von *Avi Ostrowsky* brachte neben einer beschwingten Aufführung der „Figaro“-Ouvertüre als Auftakt, das zweite Violinkonzert von Prokofieff und die zweite Sinfonie von Brahms. Das mitreissende Werk von Prokofieff wurde von dem Geiger *Raymond Cohen* trotz der eminenten technischen Schwierigkeiten mit schönem und reinem Ton gespielt, dem allerdings höchster Glanz versagt ist. Der Dirigent hatte für diesen Abend das Orchester wohl in der Hauptsache mit Rücksicht auf die Brahms'sche Sinfonie erheblich erweitert. Er zeigte sich wieder als ein begabter Meister seines Faches; die restlose Beherrschung der Partitur ist bei ihm Voraussetzung für seine Tätigkeit, in den Proben hatte er gründliche und gediegene Arbeit geleistet. Er führte in überlegener Weise das Orchester, die grosse Linie und das Detail mit gleicher Liebe

bedenkend. Das Orchester klang ausgezeichnet.
Mendi Rodan, auch er einer der grossen jungen Dirigierbegabungen unseres Landes, leitete das vierte Abonnementskonzert. Er dirigierte zu Beginn auswendig die „Reflections“ von Josef Tal. Trotz seiner modernen Grundgestaltung enthält das Werk Teile, die aus klassisch-romantischen Zeiten herzurühren scheinen und in Verbindung mit einer sehr lebhaften Instrumentierung dem Orchester die Möglichkeit zu breiter Klangentfaltung bieten. Aus dem Streichorchester, dem allein die Ausführung anvertraut ist, ragten die Solisten des Orchesters, voran der Konzertmeister *Haim Hadar* hervor. Danach brachte der Cellist *Uzi Wiesel* das selten gespielte Cello-Konzert in a-moll von *Camille Saint-Saëns* zu Gehör. Er brachte sowohl kraftvolle wie auch hauchzarte Töne gemäss den Erfordernissen der Partitur hervor. Wiesel ist ein tech-

nisch sehr versierter Instrumentalist. Eine sehr zu lobende Leistung. *Ostrowsky* dirigierte zum Schluss die 92. („Oxford“) Sinfonie von Haydn, der sich die „Tänze aus Galanta“ von *Zoltan Kodály* anschlossen. Beiden Kompositionen war er ein kenntnisreicher Interpret, der das Orchester zu guter Leistung anfeuerte.
 Am 20.12.68., vor einem Jahre ist *Frank Pelleg* † gestorben, ein grosser Verlust für die in- und ausländische Musikwelt, besonders für Haifa. Zum Gedenken an diesen zu früh verstorbenen Meister gab das Haifaer Sinfonie-Orchestr unter *Avi Ostrowsky* ein Konzert im Städtischen Theater. Nach Ansprachen von Bürgermeister *Fliemann* und *Josef Milo*, die des verstorbenen Musikers und Freundes gedachten, erklang das *Ricercare* aus dem „Musikalischen Opfer“ von Bach für Streichorchester. Danach spielte der erste Bratscher des Orchesters, *Robert Israel*, die er-

schütternde „Elegie“ von *Mordehai Seter*. Der Solist brachte die Komposition mit seinem dunklen, grossen Ton und durch sein Aufgehen in dieser Musik zu tiefer Wirkung. Es folgte die 38. (Prager) Sinfonie von Mozart. Zum Schluss erklangen die ersten beiden grosse Chöre aus „Ein Deutsches Requiem“ von Brahms; *Ostrowsky* und sein Orchester leisteten wiederum Hervorragendes. Bei Brahms zeichnete sich der Haifaer Kammerchor, der von *Joseph Friedland* vorbereitet war, durch seine Leistung aus. Das Konzert wurde vom Publikum fast andächtig aufgenommen und war des bedeutenden Toten würdig, den es ehren wollte.

Dr. GEORG SALOMONSKI

הארץ

6 JAN 1970

מיום

דואר פסנתרניות מבלגיה

עם תזמורת רשות השידור

143

נוטיקה בירושלים
 מאת אורי אפשטיין

להיות מוקדשת למוסיקה הקרויה נדירה. „מראות“ של יוסף טל בודאי שלא השתנו מאז חוברו לפני כ-20 שנה, אך תגובת המאזינים השתנתה לעומת זאת שינוי מובהק. אם התפניות הוויזיות שבקווים המ' לודיים, המקצבים העקשים והפוגה השכלתנית אך עשירה בבלתי-צפוי יות, היו עלולים או עדיין להרתיע בחדשנותם ובהעתם, הרי הם נביעים לעים במירקם-צלילים הנשמע כיום כמעט רומנטי. אי-הרדיפה אחרי פופולאריות מידיה זולה ואי-ההליכה בתלם של טעם הזמן אלא צעידה לפני האופנה הרווחת ולא צליעה

אחרים הם שסייעו לטל - גם ביציאה מוקדמת יחסית - לעמוד לפי שעה כבר במבחן הזמן של שתי עשרות שנים.
 פסנתרניות-הדואר הבלגיות פולין מארסל ורעיה בייגר הטילו בנגינת הקונצ'רטו לשני פסנתרים של מארי טינז את הדגש בעיקר על ניפוח הפוטנציאל שלו לבומבאסטיות ול-וירטואוזיות פספטינית. אמנם עשן זאת במלאכת-אצבעות משוכללת ר' מרשימה למדי, אך אפשרויות לקי לילות משחקית ולשמחת-מקצבים הגלומות ביצירה לא הוגשמו בגלל התנהלות כבדות ארצית יתרה שלא חותרה מקום לשארי-רוח רב.

מוסיקה בת המאה העשרים, יש ראלית וכללית של יוסף טל ומארי טינז, ובת סוף המאה הקודמת (סוף טה זעירה של דביוסי), היתה עיקר תוכניתו של קונצרט תזמורת רשות השידור בניצוחו של מנדי רודן. סימפוניית „הנס“ של היידן נכללה בו אף היא, כנראה כדי להצביע על המופלא שבצירופה של יצירה על מסוגה לקונצרט שבסידרת האמורה

THE ISRAEL CHAMBER ORCHESTRA, Yoav Talmi conducting (Jerusalem Theatre, October 7). C.P.E. Bach: Sinfonia in D; Vivaldi: Concerto for Four Violins; Hindemith: Kammermusik No. 1, opus 24; Josef Tal: "Reflections"; Mendelssohn: Symphony No. 1, opus 11.

THIS OPENING programme augurs well for the coming season in its composition, contrasting some Baroque music with moderately modern pieces and an unknown romantic symphony; nothing outstanding or sensational but solid and interesting up to a point. Perfectly well-prepared presentations reflected Yoav Talmi's intensive and conscientious work with the orchestra.

Beautiful was the rendition of the Vivaldi Concerto in which the four soloists - Ora Shiran, Isaac Reuven, Motti Shmit and Eliahu Shulman - contributed lovely phrases and flawless passages in well-timed and balanced teamwork.

Hindemith's *Kammermusik* - energetic, full of life and ideas - proved again how this composer is neglected in our programmes. Josef Tal's *Reflections*, a vintage work of 1950, was included to mark the composer's 75th birthday, and this work from his early days makes easy listening. New concertmistress Ora Shiran performed the few solo lines with elegance and ease.

Mendelssohn's First Symphony, written when he was 15, evokes, of course, admiration for his precocious talent, apparent in nearly every page of the score, but the work is nothing more than an entertaining, easily flowing exercise, too long to keep interest unflagging.

The Israel Chamber Orchestra made a most encouraging impression in this concert, and Yoav Talmi proved his mettle as trainer, leader and interpreter. I only wish he would refrain from heroic poses at the end of every movement; it soon became ridiculous and annoying. He does not need to pose, heroically or otherwise.

GOOD OMEN

MUSIC
Yohanan Boehm

Jerusalem Post

מערון

Thursday, October 15, 1985 The Jerusalem Post Page Five

Special occasion

MUSIC / Yohanan Boehm

Y. Gala Concert - Chamber Ensemble of the Junge Deutsche Philharmonic; Michael Maisky, cello (Jerusalem Theatre, October 9). Bernd Alois Zimmerman: Concerto for Strings (1948); Josef Tal: "Reflections" for Strings (1950); Haydn: Cello Concerto in C; Chaya Schwartz: "Birds" (world premiere); Mozart: Symphony in F, K.75 (1771).

THE OCCASION was special indeed, the first state visit by a president of the Federal Republic of Germany, and this was reflected in the programme and the emotionally charged atmosphere.

Zimmermann (1918-1970) does not appear in Prieberg's all-embracing book on *Musik im NS Staat*, which vouches for his non-Nazi record. Josef Tal has close ties to Germany as a member of the Berlin Academy of Arts as a fellow of the *Wissenschafts-Kolleg* and with two of his operas commissioned and premiered in Hamburg and Munich respectively. A new opera for Berlin's next Festival is under preparation.

Soloist Misha Maisky is still considered an Israeli artist though he lives abroad, and, finally, Chaya Schwartz studies on a DAAD Scholarship in Berlin with Dieter Schnebel. The ensemble that presented all this programme is part of the Young German Philharmonic Orchestra and presumably represent the cream of the young instrumentalists in Germany today.

The 15 strings (with the addition of two oboes and two horns for the Haydn and the Mozart) performed without a conductor, following the slight indications of their first violin leader. Precision and faultless execution of the scores are obvious virtues of the group. Nevertheless, one misses the lead of a forceful conductor to put life into otherwise perfect readings of the music and to give colour to the rather bland palette of the ensemble. Thus, Zimmermann's and Tal's scores might have profited from more vigour and contrasting dynamics and building up of climaxes beyond an academic reading.

Michael Maisky played the Haydn Concerto impulsively, without regard for the stylistic peculiarities of the composer, but, of course, his technical brilliance and musical experience shone through every phrase of his solo.

Now for the world premiere of Chaya Schwartz. After studies in composition with Abel Ehrlich and Yitzhak Sadai, she won a scholarship to work with Dieter Schnebel. The latter's visit to Israel in May for a concert of his works was summed up by my colleague in Tel Aviv as "presumption, caricature, decadence, waste of money." The best part of Miss Schwartz' score were the many empty bars.